

Márton Evelin

BUCHAREST ICE TEA

*...come with me,
we gonna burn a sunset... – The Balze, Virile*

„Mert mit teszünk, hogyha egy szép, esős napon a mi házunk előtt áll meg rengeteg vijjogó rendőrautó? Az utolsó kenetet ugye én adom fel magamnak. És aztán már bánom is én, hogy vesznek-e tőlem DNS-mintát, vagy sem – írta Eszlári levelében, melyet nemzetbiztonsági okokból nem közölhetünk teljes terjedelmében.” Részlet egy újságcikkből, melyet Alois gondosan kivág, és a naplójába ragaszt.

A napló igazi iskolai napló, melyben jegyek is vannak, bár Alois kétféle, hogy a szerelemben és a szexben képes az ember objektív és racionális lenni. A naplót ennek ellenére vezeti, persze csak amikor eszébe jut, ezért lehet az, hogy sok név mellett ilyesféle megjegyzések állnak:

„Ali: Szörten volt az alkarja. Ijesztő. Inkább harapott, mint csókolt. Nem ismerném fel az utcán.”

„Benvenuto: Mézzel állította be a frizuráját, és kétszer is megvolt egy éjszaka alatt. Idegen ország idegen városában. Egy mosdó, egy autó rakette. Bármikor szembejöhethetne, fogalmam sincs, hogy nézhet ki. Talán kicsit teltebb volt az átlagnál, és szőke. De bajban vagyok, mert ha jól emlékszem, kettő ilyen is volt. De az is lehet, hogy az egyiket csak álmodtam. De legalább abban biztos vagyok, hogy egy belőlük megvolt.”

Másoknál ellenben rendes osztályozás folyik, és évharmad végén persze mindig lezárja ezt a társaságot Alois. De aztán, mint ahogy ez a napló akkurátussága okán gyönyörűen nyomon követhető, újra meg újra felbukkannak a régi diákok, és újabb osztályzatokat szereznek, igaz, csak ugyanazokból a tárgyakból. Bár egyesek első ránézésre fejlődőképességnek tűnnek, azaz újabb képességekről tesznek tanúbizonyságot. Azokban a tárgyakban, melyekben valaha is gyengék voltak, most alig pislákolnak. Sőt, határozottan meg is buknak. Ennek ellenére nem lesznek kirúgva. Így megy ez.

...valahol messze, megnyirbált erdőkön túl, az üveghegyen és mindenféle szeméthegyen túl, hét alattomos tó partján állt egy város, abban lakott

egy Alois nevű lány, Gyufafej Királyfi, a festő és az ő elválaszthatatlan barátja, Eszlári és még sok más ember, javarészt idegenek. Eszlári munkája titkos volt, figyelt és figyelték, ebben nagyon el lehetett fáradni, főleg mert közben szigorú diétát kellett tartania. Gyufafej Királyfi is fontos ember volt, de neki nem kellett fogyókúráznia. Ott lakott még Dâmbovițeanu is, a báros, aki a maga módján szintén komoly kutatómunkát végzett, és megesküdött arra, hogy az ember igazi természetét a bárpult mögül lehet a legjobban megfigyelni. Dâmbovițeanu szeretett hosszasan tükörbe nézni, többször is felpozta enmagát, hogy tovább tudjon élni. A város alattomos volt, csalóka, mint egy olyan csapda, amely lassan emészti meg a beleeső áldozatot.

Welcome to the Jungle. Az *Alvaro & Mercer Feat. Lil Jon* változatot, kérelek. Hallgassuk meg, könyörgöm az úristenre! – esdekelt Alois Dâmbovițeanunak, aki a fejét rázta, hadonászott a mutatóujjával, miközben a másik kezével próbálta ellökni Aloist a számítógéptől. – Ne kotorássz a playlisztemben, ribanc! – ordította. – Nem látod, milyen szépen bealudt mindenki? Andalogjanak csak haza, már mennék én is, egy hete nem aludtam a saját ágyamban. – Éppen ez az, hogy bealudtak, rázzuk fel őket! – sikította Alois módosult tudattal. – Rázzuk fel őket egy kicsit. Felugrom ide a bárpultra, jó? És vetkőzöm kicsinyég – udvarolt Alois a zord bárosnak, az sápadt volt, mint aki nemsokára elájul. – Miattatok vagyok drogfüggő! – ordította.

A nép nemsokára ébredezni kezdett, körbetáncolta Aloist, és vad hórázásba kezdett, Dâmbovițeanu feje a pultra hanyatlott, a templomban egy álmatlan apáca imára kulcsolta kezét, Eszlári egy díványon hever hortyogva, Gyufafej eltöri az ecsetet, és festékes hajjal rohangál a lakásban. A város többi lakója, javarészt idegenek, szintén csinálnak valamit, fele alszik, fele egyáltalán, a külső negyedekben élők viszont esküsznek arra, hogy oda, arra a vidékre néha valóban tengerszagot hoz a szél. Alois évekig nyomoz e szél után, de aztán elismeri, hogy csoda-e ez, vagy sem, valóban tengerszag van arrafelé.

Délben Alois Dâmbovițeanu miniatűr kádjában összetört tagokkal ébred. A Bárosok Bárosa halottként fekszik ágyában. Alois végtelenségnek tűnő percegig mászik kifelé a kádból, ízületei egyszerűen nem akartak kiengedni. Gémberedetten kúszva, mint egy beteg macska, átküzdötte magát néhány tányéron, és reszketve Dâmbovițeanu nyakára csúsztatta a ke-

zét. A báros úgy pattant fel ülő helyzetbe, mint a jó katona. – Baszdmeg, azt hittem, a halál fojtogat, olyan hideg a kezed, hány óra, hol vagyunk, hol vannak a kocsmá kulcsai, nyitnom kell, szedjed ki a cuccaidat a kádból, mert fürdenem kell! – üvöltötte. – Nyugodj meg, örültekem, vasárnap van, a kocsmá zárva, és tudod, a templom miatt nem lehet a mai szent napon is ricsajozni. – Hogy te milyen okos vagy, édes bordám, hogy nem tudtam én veled korábban találkozni, biztos semmi gondom nem lenne már azóta, vagy meghaltam volna, vagy te lennél halott – hörögte Dâmbovițeanu, és a fogát vicsorgatva betuszkolta magát a szűk fürdőbe. Aloisnak bevillant a kellemetlen valóság, éspedig az, hogy a kocsmá már több éve mégis kinyit éjfél után pár perccel, amikor a naptár szerint már hétfő van, a nép már jóval azelőtt az utcán cigarettázik, és várja, hogy bejusson, hogy végre kipihenje, kitáncolja, kiordibálja magából a hosszúra nyúlt családi hétvégét. A Bárosok Bárosa e vasárnap éjszakai közönséget utálja a legjobban, ingyenélő bandának tartja őket, és hosszasan szapulja életstílusukat, keresetlen szavakkal beszél arról, hogy szerinte hogyan is vezetnek ezek a polgárok az országot, mert a kocsmát valamilyen okból kifolyólag vezető funkciókat betöltő állami hivatalnokok látogatják a legnagyobb számban. Nem érti, hogy ez a sok alkesz hogyan vihet véghez valamit, ami jó, hogyan vezethet bármit, akármit, egy országot. – Nyugodjál már meg, ember! – csillapítgatja Alois. Ezt az országot csak így lehet vezetni. Ez az ország más vezetési stílust egyszerűen nem visel el. Mert mi ez az ország? Kartingpálya. Vagy inkább a dodgem hazája.

Gyufafej és Eszlári kicsit úgy tekintenek Aloisra, mint jogos tulajdonukra, egyik jobban, mint a másik, de ezt nem vallják be. Dâmbovițeanu néha szerelmet vall, Aloisnak is, de még soha nem érezte az igazi szerelmet, ezért bánkódik, és a görög templomba járka lelke üdvösségét keresve, a másik életemben szerzetes voltam, sokat nélkülöztem, és megvettem a testemet, mondta. Alois merengve mászkál az utcákon, és általában nem bánja, hogy az egész élete olyan értelmetlennek tűnik.

Gyufafej válla szeplős, akárcsak az arca az orra körül, sőt a fülére is jutott néhány, és mi tagadás, a feneké sem menekült meg teljességgel. Olyan az istenadta, mint az Úr remekbe szabott állatainak egyike, a szeplő csak álca, a vörös haj meg az ellenség elriasztására szolgál. Saját testének színfalai mögött Gyufafej vár és figyel.

Alois szerette a szeplőit, vörös haját, mely mágnesként vonzotta, talán őt magát is szerette volna, de nem nagyon mertte, mert a Királyfi házas volt, másvalaki tulajdona, bár erről nem akart tudomást venni, azt állította, ő szabad ember, de összerezett, ha titkos légyottjain váratlanul csengeni kezdett egy telefon, kulcscsörgés hallatszott távoli folyosókról, valaki lehúzta a házban a vécét, ha csak kicsit is csepegett a víz valahol, lépéseket hallott minduntalan, és álmában sem volt nyugodt. Alois ezért sokkal inkább a nyugodt Eszlárhoz vonzódott, bár idővel róla is kiderült, hogy néha mégiscsak retteg, főleg, amikor felismeri, hogy a szép szabadság bizony csak ostobaság.

Alois vigyázva húzza vissza a tegnapi harisnyát, ingét valamelyest rendbe szedi, még fiatal, még nem látszanak rajta az átmulatott éjszakák, a részeg szeretkezések sem hagytak nyomot, csak belül, a belső borítást rágja már valami sav, de állítja, hogy ennek is tudja a gyógyszerét, még csak nem is kerül sokba, semmi más nem kell tenni az üdeség megőrzéséhez, csak elfogadni azon tények halmazát, melyek az ént alkotják. Én én vagyok, nem tudok magamon túllépni, azt hiszem, magyarázza Alois Eszlárinak, aki azzal gyötri, hogy tanuljon, mert a tudás hatalom. Alois tiltakozik, no nem a hatalom ellen, mert azért azt, valljuk be, ha csak titokban is, de mindannyian kívánjuk, uralkodni kívánunk másokon, hogy magunkon ne kelljen.

Alois Eszlári édes orcáját bámulta, mert a tavaszi nap Eszláriban lakik, átsüt a pórusain mindenkor, ámen, közben Gyufafej Királyfira gondol vágyakozva, az ő szeplőktől pettyezett testére, mely a szemtelenség eleven állata, sziszegő kígyó, hiéna és szökellő gazella egyvelege, és ki tudja, még mi más. Egy villanás csupán Gyufafej tekintete, mely tömegeket szór szét csak azért, hogy megtalálja célpontját, és egyenesen a veséjébe lásson, kiolvassa titkait, és nevensen rajtuk a legcsekélyebb rosszindulat nélkül. A tegnapi harisnya kissé lóg, egy gomb, ki tudja, hová gurult el az ingról, Alois testében még ott lüktet a Királyfi, szeme káprázik a csókoktól és boroktól, cigarettáktól, füvektől és hajnali poroktól, az álom még ott kószál a fejében, az érzékek felfokozottan, felajzva. Alois teste mint íj, röppenő nyíl, tegez és célpont, a harisnyán makacsul elindul lefelé egy szem, és futni hagyja, ahogyan őt is egy királyfi, kinek haja, mint a gyufa lángja, az ő szemei, mint rejtőző áfonyák egy tőzeglápban, keze fejében megrebben egy ideg, fölöt-
te a szeplő a bőrön nagyot ugrik, a királyfi szíve rendetlenül ver a déli órá-
kig, gondolatai, mint frissen szabadult rabok, szédülten kerengenek, míg

fontos akták egész tornyát elé nem tolják, az ország és a nemzet sorsáról beszél valaki, és Gyufafej bánatosan integet a benne tanácstalanul álldogáló Aloisnak, viszlát, kedves, majd rád érek még, és körbefonlak gyarló testemmel. Eljön még az este máskor is, el a reggel, kerül még egy ágy, valamikor, valahol.

Nem osztoznék rajtad, ha az enyém lehetnél, mondja Eszlári bánatosan, ujját végigfuttatja a harisnyán, apró csíkot hagyott maga után a lefutott szem, apró lyukat a boka fölött, mintha onnan nézne fölfelé, Alois szoknyája alá, a bugyi alá, be a testbe egy királyfi nyomait keresve. Itt jártál, tudom, sugja Eszlári Alois ölébe, ahová csak kicsit betért pihenni, fülében egy csikló hallgat, vagy csak egészen halkán dalol. Eszlári elalszik, alszik Alois is. Gyufafej Királyfi egy tetőteraszon a korlátnak dől, a vöröslő éjszakai eget nézi, várja a vihart, cigarettázik, szeméből mintha könny peregne, nem látjuk jól, túl messze van, a királyfiak mindig olyan elérhetetlenek, gondolja Alois álmában. Ujjai Eszlári hajában, meleg fészekben, sehol sem vagyok biztonságban, már sehová sem szökünk meg, messze nem jutunk, csak fejben, mint kicsiny nemzetünk futballja, de merjünk nagyot álmodni, sohasse feledjük, mindenek előtt a nemzet, a haza, iskola, templom, családjaink, kik mit sem sejtene, és e mit sem sejtés tartson össze minket, az örökkévalóság gátján sütkérezzünk, úgy segítsen minket a hazugok istene, gondolja magában Alois. Szájában Eszlári férfiúi ékessége, reggel van már, a Királyfi fázva ébred a tetőteraszon egy nyugágyban. Hol van Alois, gondolja, és a hajnali sóvárgás olyan erősen tör rá, hogy reszketni kezd, zaklatottan babrál pizsamadrágjában, végig Aloisra gondol, nem tudja, hogy az is. Miközben tesz valamit, a királyfit gondolja a helyett a bármi helyett. Gyufafej végez, izmai lazábbak, kedve jobb, kicsit mosolyogni is tud már, megfürdik, vasal és öltözik, a kapun már egy rendes, de vágyak nélküli ember lép ki. Legalábbis reméli, hogy egy újabb sóvárgás nem zavar be a délelőtti munkamenetbe, megy a verőfényes utcán ingben, zakóban, cipője fényes, hóna alatt aktatáska, csak a szíve rakoncátlankodik egy kicsit.

Alois Dâmbovițeanuhoz siet, mint mindig, amikor megmagyarázhatatlan bánat vesz erőt rajta, pontosabban elgyengíti olyannyira, hogy csak Dâmbovițeanu pultjánál tud megnyugodni. A pult most kint van a gesztenyefa alatt, galambok és verebek hada jön-megy fontoskodva, a sörcsap vakítóan csillog, egy pincérlány kávé szürcsöl, szoknyája felcsúszik, harisnyatartót visel, éjjel kurva, nappal is inkább az, mint pincér. Alois éjjel-nap-

pal kurva, de ezt nem hiszi el neki senki, Eszlári boldogan ment munkába, bár inkább még aludt volna, a teste nyugodt, kielégült, jóllakott, bár a vágy, mint az éhség, nem pihen túl sokat, estig újra felébred, és keresni fog valami fognivalót. Dâmbovițeanu csak a szemével mer könyörögni, hogy csak egy gyors menetre térjenek be a sötét bárba, a sarokban a kanapé, vagy elég lesz az is, ha Alois egy asztalra hasal, kérlek, kérlek, megbolondulok, ha most azonnal nem, nem tudlak csak úgy nézni, ahogy itt ülsz, kialvatlanul, de csillogó szemmel, hisz tudod, hogy szeretlek, mit tehetnék, szeretlek, még akkor is, ha ennek semmi értelme. Alois az asztalra hasal, és már nem is bánja olyan nagyon, sőt, Dâmbovițeanu izzadsága a derekára cseppen, nedves tenyér tapad a mellére. Vége lesz ennek is, mint ahogy a testemnek is egyszer, akkor lesz vége, mikor már csak a fájdalmak laknak benne, és nem könyörög majd senki, hogy dőljek az asztalra, már mind halottak lesztek, én is, halott lesz minden, amit ismerünk ma, a múltat, mint valami ikont, kiszínezzük, nem látjuk a jelent, jövőnk sosem volt, és csak cipeljük a testet. Haljunk meg ketten, mondja Dâmbovițeanu. Halni egymagában hal az ember, mert az emberek még a halálban is külön utakon járnak, estére szerezz valami anyagot, eljövünk abba az éjszakai bárba, ahol mostanában dolgozol, mondta Alois, és elindult a város szíve felé, elvegyült a lüktetésben, hogy ne érezze a saját lüktetését, kérdések, kételyek, undor, szerelem, rettegés, fáradtság, vágy, éhség, Alois mély álomba zuhan, hogy pihenten érje az este, mely után egy új éjszaka következik, a maga kielégíthetetlen rablóival.

Alois Eszlárival és Gyufafej Királyfival késő éjszakai találkozót beszélt meg abban a lebuiban, ahol állandóan Khaled dalai szólnak, és juhhús serceg egy óriási tepsiben. Dâmbovițeanu fekete kötényt visel nagy zsebekkel, néha ő feni a késeket, és hosszú negyedórákra különféle emberekkel tűnik el a mosdóban.

Gyufafej a zsíros bádognipultra dőlt, és szemmel láthatóan nem volt józan. Eszlári vígan tömte magába az ételt, mert imádott titokban enni, de mégsem egyedül. Egy lompos pincér újabb adag olajban sült pitát hozott. Eszlári arca fényes volt és sugárzott, mint a nap, a hold, az ég összes csillaga boldogan izzott az orcáján. Gyufafej egy üveg rizssörbe nézett, mintha az üledékből szeretné kiolvasni a jövőt. *Didi, didi* dúdolta Eszlári azt a két szót, amit megértett Khaled dalából, és érzékien vonaglni kezdett. Teste, mint egy hívogató vízágy, lágyan hullámzott. A lompos pincér lelkesen tap-

solni kezdett, a konyhából is kitódult a tulaj a segédeivel. Gyufafej is felébredt, Eszlári vonaglásához igazodva valami legényesfélét kezdett járni. Vörös tincsei izzadt homlokára tapadtak, szeplői kigyúltak.

Alois eközben Dâmbovițeanuval tranzakcionált a mosdóban, és mint igazi gourmé, ott helyben meg is kóstolta az anyagot. Mire kiértek, a Királyfi okostelefonjából csángó zene szólt, és a lebuja egész személyzete, a tulajdonossal együtt a gergelytáncot járta. Két amerikai turista azt hitte, a mennyek országába került, pedig még nem is tudták, mi vár rájuk.

Néhány óra múlva Gyufafej Királyfi szolgálati lakásának konyhájában húsz idegen szorongott, de mind úgy viselkedtek, mintha legalábbis együtt nőttek volna fel. Dâmbovițeanu elégedetten keverte a vadabbnál vadabb koktélokot, az egyszerűség kedvéért Bucharest Ice Teának nevezve valamennyit. Az amerikai tursitáknak, akikről kiderült, hogy skót eredetűek, a szilvapálinkából és vörösborból készült egyveleg tetszett a legjobban, egy idő után artikulálatlan társalgásba kezdtek, de kiválóan megértették egymást, és mindenkire üdvözülten mosolyogtak. Dâmbovițeanu egy hímezett köténykében tüsténkedett, lábasban tejet forralt, majd titokzatos arccal szolgálta fel a Hajnali forró csók nevű saját találmányú koktélját, amelyben egyáltalán nem volt alkohol, mégis fergeteges állapotba lendítette a társaságot. Eszlári egy csapatnyi vihogó lány között ült, akik közül az egyik valamilyen kiejthetetlen nevű dél-amerikai indián törzsből volt. Alois nem hallotta, miket mond, csak a lányok boldog kotkodácsolását. Gyufafej egy ormótlanul vastag szivarból pöfékelt, majd betuszkolta a nép közé a festőállványát, és bár a perspektíva szóba sem jöhetett, nekifogott mázolni. A kép később az *Erasmus program* nevet kapta, és egy gombolyaghoz hasonló kusza vonalhalmaz látható rajta.

A két amerikait Gyufafej Királyfi felesége tette ki a lakásból, amikor két hét múlva váratlanul hazatért, de mivel neki is rossz lehetett a lelkiismerete, nem fenyegetőzött válóperrel, hanem azt javasolta, hogy menjenek azonnal nyaralni. Míg Gyufafej Királyfi a homokban hempergett az ő feleségével, a Tündérrózsa nevű takarítócég szörnyülködve cipelt ki a lakásból több zsáknyi üres üveget, és fáradhatatlanul vikszoalta a ház minden sarkát megülő hamut. A csikkeket szerencsére fel lehetett porszívózni.

Hetekig tartó bulik voltak Eszlári és Gyufafej lakásában, amelyeken az őrző-védő szolgálatok keményfiúi is részt vettek, mert így volt a legegyszerűbb vigyázni a kliensekre. Így történhetett meg az, hogy Gyufafej Királyfi egy szirénás autóval vitte sétakocsikázásra Aloist többször is, mert tudta, hogy azt az autót senki sem fogja megállítani. Alois egy ilyen kékfényes hajnalon járt először a Belvedere nevű templomban, amelyben hóféhérek voltak a falak. A templom egy csúnya tömbháznegyed közepén található, mintha valaki véletlenül ejtette volna el. Alois soha nem gondolta volna, mennyi vilárosságot tud magából árasztani egy üres fal. Mert a sok kipingált templom miatt, melyekbe szakmája gyakorlása során be kellett térnie, üldözési mániája alakult. Nem szép dolog ez részéről, sőt egyenesen gyanús, a templom alapvetően a nyugalom szigete. Alois minden bizonnyal elfajzott lélek, akit álmában néha kitekeredett nyakú szentek kergetnek, vagy ha nem kergetnek, akkor a fülébe jajgatnak. Ezért különös hatást gyakoroltak rá a fehér falak. Az üdvözülés reményével eltelve állt ott a hajnali napfény ragyogásában, és ha fel nem ébred, egész biztosan a mennyekbe jut.

Gyufafej egy térdeplőre rogyva aludt, két vénasszony szánakozva nézte, Alois pedig az üdvözülést elfelejtve kezdett kétségbeesni, hogy mi lesz a szirénás autóval, és mi lesz velük, de nem lett semmi. Gyufafej hirtelen felébredt, és a felrebbenő vénasszonyok között kivezette Aloist a Belvedere nevű templomból. Mire visszaértek a lakásba, már csak egy pisztolyos fickó árválkodott a konyhában egykedűen iszogatva. Eszlári, aki nem hortyogott, hanem valamiféle ketyegő hangot adott ki álmában, mélyen aludt. Gyufafej utolsó erejével homlokon csókolta a pisztolyost, és a kezébe csúsztatta a kulcsokat, majd az asztalra hajtotta a fejét, hogy ott helyben megnyergelje az álmok foltos és főleg indián lovát. Alois a pisztolyos segítségével becipelte a Királyfit az ágyba, majd azzal a gondolattal, hogy megfürdik, beült a kádba. Másnap délelőtt Gyufafej a kád szélére dőlve aludt. Ki tudja, mikor mászhatott ki az ágyból. Alois úgy érezte magát, mintha az a bohóc volna, akinek egy rugón kell ülnie egész életében, egy dobozba zárva, és semmi mást nem kíván a sorstól, csak azt, hogy a rugó törjön végre el. A csontjai kád formájúra merevedtek, és ettől nem tudott állni a lábán, állandóan felborult, mint egy teknő. Gyufafej a veséjét fogva vihogott, majd a padlóra feküdt, és ott vonaglott, mint egy bolhás kutya. Alois legszívesebben megfojtotta volna, de annyira tönkre volt menve, hogy még ölni sem volt képes.

Gyufafej Királyfi később az ágyába csalta a kicsi Aloist, azzal a mesével, hogy kimasszírozza testéből a kádat. A masszázs annyira jól sikerült, hogy mindenféle finomkodást elfelejtve megőrültek, és hangosan üzekedtek, úgy, ahogy csak az emberek tudnak. Eslári döbbenten nézte őket az ajtóból. – Megyek vásárolni. Hozok egy pár harisnyát is. Hányast viselsz? – kérdezte elhaló hangon, és fakó arccal elment.

Alois az öngyilkosságot fontolgatta. Úgy érezte, a lélek kiszáll a testéből, pedig aznap nem készült sehova. Szeretett volna állat lenni, és nem rájönni arra, hogy Eslári minden bizonnyal most porig van sújtva, mert szereti őt. Gyufafej úgy tett, mint aki alszik. Alois Eslárirra gondolt, aki oroszlánként jön majd vissza. Erősebb testű hímként elüldözi Gyufafej Királyfi oroszlánt, bár egyelőre nem tud közelíteni Alois oroszlánhoz, de nem is erőlteti. Alois két nap múlva hozzászokik új helyzetéhez. Ha érzelmek nem volnának, Alois veszedelmes vad lenne, habár úgy érzi, most emberként is az.

Eslári egy csodaszép neccharisnyával tért vissza. Úgy látszik, az a másfél kilométer, amit a boltig megtett, elég volt, hogy lemondjon a véres bosszúról. Gyufafej savanyú levest főzött, amelytől felderültek az arcok. Eslári boldogan habzsolt, és hujjogatra üdvözölte Dâmbovițeanut, a pullost, aki csak úgy benézett, és hozott egy kiló cérnakolbászt. Alois úgy érezte, felvétellett az oroszlánok mennyországába, ahol a megbocsátó Eslári oroszlán-arkangyal él, és uralkodik az ő jóságát kiterjesztve mindenkire, még az emberekre is.

... és ámen arra is, azaz mondjon már valaki egy tósztot arra, hogy ennek a szép mesének soha nem lesz vége, pedig naponta vége lesz, mert ahogy azt Bozydar Szárd idősebb angyal is mondta volt, a lélek naponta kiszáll a testből, bizony ez így van, mert az angyalok mindig igazat beszélnek, még akkor is, ha ez kellemetlen – vágta ki a rezet Eslári pohárral kezében, és reménytelen arccal nézett Aloisra, mint aki jó jegyre számít ezért a zagyva beszédért, a harisnyáért, meg főleg a megbocsátásért, mert az ember nem tud választani a legjobb barátja és a legjobb barátnője között, egyszerűen ez lehetetlen, habár lépten-nyomon arra kényszerít az élet, hogy ilyen lehetetlen döntéseket hozzunk, hogy a lelkünk lassan belehaljon, vagy ebbe vagy a komédiába, amit e köré körítünk, figyeljétek csak meg, szinte semmi egyébéről nem beszélünk, csak arról, hogy mikor hogyan döntöttünk, és aztán próbáljuk kimagyarázni ezeknek a rémes döntéseknek a még ré-

mesebb következményeit. Vérző szívek, széthulló családok, gyógyszerek és más gyógyszerek, tömérdek alkohol, dohányáru, kurvák, templomok, végeérhetetlen tanulmányi ösztöndíjak, repülőről repülőre szállunk a pénz miatt, melyet a szenvedéllyel magyarázunk, melyet munkánk iránt érzünk...

– Állítsa le valaki! – sikította Dâmbovițeanu. Nem azt mondta az előbb, valami angyalra hivatkozva, hogy a mesének vége, és mehetünk végre aludni?

– Ugye nem ti fogtok elárulni? – kérdezte Eszlári, és nesztelenül, mint egy elefánt, kivonult.